

Uč. Kazkoŭščyk.

I 268.648

PLAČ Biełaruskaj
Staronki MATKI

PO
DZIETKACH swajeh
RENEHATACH.

2-10

Wileńskie Starostwo Grodzkie

Egzemplarz obowiązkowy

Nakład 1 Egzempl. 1000

Dnia 29 IX 1930 r.

I 268.648

I 545 718.
UL. KAZŁOŨŠČYK.

P ł a ć
Biełaruskaj Staronki
Matki
pa
dzietskach swaich renehatach

WILNIA . . . . . 1930 h.
Wydawiectwa JANKI BAHDANOWIČA.

I 268.648

1930 E.O.

U S T U P.

Žałasna stohnie, horkimi ślaźmi zaliwajecca Bielaruskaja Staronka-Maci. Z Jaje serca, prabitaha zdradaj rodných dziaciej, ściakaje kroŭ na zakamianielyja duśy Jaje wyradnych synoŭ: renehataŭ adstupnikaŭ. —

Jana im dała żyćcio, jany paćuli ad Jaje pieršaje bielaruskaje słowa matčynaj piaščoty, Jana, ich rodnaja matka, pad sumny śpieŭ bielaruskaj pieśni ich kałychała, utulajučy da spakojnaha dziacinnaha snu, karmiła ich swaimi hrudźmi, działałasia z imi asatniaj kroškaj chleba, baraniła ich ad roznych złybied; Jana ich uzhadawała i dała im duśu bielaruskuju.

A jany Jaje adraklisia...

Adraklisia swajej rodnaj Maci! Adraklisia, ździekujucca nad Joj, śmiajucca, hladziać i ciešacca z Jaje hora...

A Jana bosaja, hałodnaja, sumna hladzić na swaich wyradnych dziaciej — renehataŭ, sytych, bahatych, nia chočačych Jaje znaci, nia chočačych dać Jej skarynački chleba, nia chočačych wyrwać z Jaje serca wostry mieč synoŭskaje zdrady...

Płača Matačka rodnaja. Ślozy ljucca na krywioj i potam ablituju Bielaruskuju ziamielku.

Płačuć ćwiordyja kamieñni, płačuć nieprachodnyja bielaruskija puščy, płačuć reki, waziory, płačuć uzhorki i sienažaci, płačuć żywiołki i ptuški, płačuć kuściki i traŭki, płačuć ciomnyja chmarki, usio płača nad niadolaj niaščasnaj, apuščanaj praz rodných dziaciej — adstupnikaŭ Maci Bielarusi.

Tolki samyja Jaje dzieci-wyradki — renehaty nia

plačuć i kainowym śmiecham śmiajucca z niadoli
i mukaŭ swajej rodnaj Maci...

Što-ž heta za dzieci, što tak haniebna ździeku-
jucca nad swajej rodnaj Mat-aj, što majuć ćwiardziej-
šyja ad kamieńniaŭ sercy, što krojać matčynuju dušu
irżawym nažom synoŭskaje zdrady i prysłuchoŭwajuc-
ca da Jaje stohnaŭ, da Jaje, zwaruśajučaha ćwiordyja
kamieñni, žałasnaŭ plaču,

Što śmiajucca z mukaŭ swajej rodnaj Maci?!

Jak-ža ich nosić syraja ziarnielka? Jak-ža jana
nie prawalicca i nie prahlynie hetkich niahodnych wy-
radnych dziaciej — renehataŭ...

. . . . .

Ździekuješsia nad rodnaj Matkaj ty, „wielmożny
panie“ abšarniku, kali wiedajućy, što dziady twaje
byli kaliś biełarusami i adyjšli ad swajho biełaruska-
ha narodu dziela karysnaj im polskaj ślachotnaści; ty,
katory wiedajućy heta, nia chočaś wiarnucca da swa-
jej biełaruskaj narodnaści, pamima taho, što ciahnieš
soki z biełaruskaj ziarnielki i wykarystywaješ, aź da
krywawaha potu, pracoŭny biełaruski narod, narod,
katory ciabie nazywaje panočkam, katoraha prodki
stahnali ŭ jarmie haniebnaje panščyny, a za heta jaho
nazywali pracoŭnym „bydłam“ i sumyśla trykali ŭ
ciemry.

Wyradnym synom renehatam swajej rodnaj
Matki robišsia i ty, wiaskowy čaławieča, kali čuraješ-
sia swajej prostaj biełaruskaj mowy, kali stydaješsia
hetaj mowaj hawaryć pierad panam, kali nazywaješ
siabie polskim, tolki dziela taho, što maješ katalicku-
ju wieru, abo ruskim, tolki dziela taho, što maješ
prawasłaŭnuju wieru, zamiesta taho, kab skazać ho-
łasna na ŭwieś świet, što ty — biełarus.

Wyradkam swajej Matki robišsia i ty, małady čaławieča, kali wychodiačy z biełaruskaj cha-ty zdabywaješ nawuku i pakidaješ svoj biełaruski narod, kidaješ swaju rodnuju mowu, chwareješ na pana, nia chočaš pryznawać siabie biełarusam, dyj jašče, zraziušysia bolšym, ci mienšym uradoŭcam, ździekuješsia i pryciskaješ swaich rodnych bratoŭ biełarusaŭ.

Wyradnym synom robišsia i ty, katalicki ksiondz, ci prawasłaŭny świaščeńnik, kali wyjšaŭšy z biełaruskaha narodu zabywaješ jaho, čuraješsia i nia lubiš biełaruskaj mowy, daješ duchoŭnuju strawu swajmu bratu ŭ čužoju jamu i tabie mowie.

Wyradkam swajej Matki robišsia i ty, małady chłopiec, kali wyjaždžajučy z biełaruskaj wiŭski ŭ čužyja škoły, padaješsia tam za palaka, abo rasiejca, stydaješsia z kalehami hawaryć paswojmu, wyrakaješsia swajej biełaruskaj narodnaści, pačynaješ užo zahadzia chwareć na panskuju chwarobu.

Wyradkam robišsia i ty, dziaciuk, kali idučy ŭ wojska nie pryznaješsia da swajej biełaruskaj narodnaści, pierajmaješsia tam šlachocka - panskim ducham, a wiarnuŭšysia damoŭ łamaješ svoj jazyk, udajučy, što byccam užo zabyŭsia hawaryć paswojmu, pabiełarusku.

Kryŭdziš swaju rodnuju Matku i ty, dziaŭčyna, kali wyjšaŭšy замуž za inšaj narodnaści čaławieka, abo za swajho renehata, zamiesta pieraciahnuć jaho na svoj bok, ty kidaješ swaju biełaruskuju mowu i nie ŭzhadoŭwaješ dziaćiej swaich u biełaruskim duchu.

Wyradkam robišsia i ty, świedamy biełarusie — „dziejač“, kali dla paturańnia swajoj žoncy nie biełaruscy, abo dziela jakich druhich pry-

čyn, ty nie haworyš u chacie z swaimi dziećmi pa-
biełarusku...

.....

Wyradki — renehaty!

Chaj adaźwiecca ũ was synoŭskaja duša, chaj
zwarušycca wašaje akamianiełaje serca!

My — wiernyja syny niaščasnaj Matki Biełarusi,
što cierpim razam z Jeju roznyja muki i ździeki,
zaklikajem was da chaty.

Prydziecie da swajej rodnaj Matki!

Nia mućcie Jaje dalej, nia rańcie Jaje matčynaj
dušy i jaje dobraha serca!

Wašaja rodnaja Matka Biełaruś zabywaje proš-
łaje, daroŭwaje wam haniebnyja nad Joj ździeki i try-
maje raspaściortyja ruki, kab abniać was, marnatraŭ-
nych synoŭ, i ũściešycca z wašaha pawarotu.

My harotnyja pracoŭnyja syny Biełarusi zaklika-
jem was pryjści da chaty, kab supolna ũziacca da ra-
boty i wyzwalić z niadoli našuju niaščasnuju Matku-
Krainu.

Prydziecie chutčej, kab nia było za pozna!

*Kudy nia chilusia
ja ů Rodnaj Staroncy —
čuwać narakaŋni
i jenki biazkonca:*

*Tak žalasna stobnie
i sumna tak płača
Staronka Krywicka
Radzimaja naša;
A płača pa dzietkach
što Jej adraklisia
biastsydna, haniebna
čužym pradalisia.*

* * *

Idu ja lasami Bielawieskaj puščy:

Dremiačyja jołki
stajać tut zadumna,
cyбатыja chwojki
kałyšucca sumna;
Starynnyja duby
trymajucca ćwiorda,
stajać nieparušna,
pawažna i horda.

Padšyty huščaram
tut les nieprachodny,
stary Bielaruski
toj les mnohahodny.
Staić, jak rady tych
zaklatych wajakaŋ;
duby heta — ciely
ich horдых wažakoŋ.

Dzie-niedzie spatkaješ —
lažyć štoś, jak trupy:
kamloŋ sparachnielych
walajucca kupy.

Wajaki zwałiliś
ũ zmahañni iz buraj,
widać nie ũstajali
prad silnaj wichuraj.

Lażać hety drewy,
kareñniaũ ũ ich duża,
pad imi u jamie —
wialikaja luża,
Jak znak widawoçny,
što bitwa tut była,
maũlaũ kroũ wajacka
praliłaś j zastyhła.

A ceły staic les
paważna, zadumna
i štości šapoça
cichieñka i sumna.

A ũ hetaj zadumnaj,
spradwieçnaj tej puščy
çuwać štości stohnie
u lesnaj tam huščy.

À chtoż heta stohnie,
pradażny moj bracie,
i tak niepaprãny
i zły renehacie?

Mo' dub tut starynny
tak stohnie prad buraj,
zahad daje lesu
zmahacca z wichuraj?

O, nie, renehacie,
i zradnik niahodny,
što tak biazlitosna
pakryũdziũ Kraj Rodny:

Tak ciażka tut stohnie
i sumna tak płaça
Staronka Krywicka
Radzimaja naša;

A płača pa dzietkach,
što Jej adraklisia
biasstydna, haniebna
čužym pradalisia.

Staju ja na zialonym bielaruskim
luzie:

Tut wiecier trawu tak
cichieńka kałyša,
a ũ joj ũsio żywoje
pryjemna tut dyša;

A polnyja kraski
śmiajucca da sonca
i hnucca ad wietru
j šapočuć biazkonca.

Pra što tak šapočuć
cichieńka i hłuha,
jak byccam chacieli
kazać štoś na wucha?

Pasłuchaj nia dobry,
pradažny, moj bracie,
biazlitasny, ciomny
i zły renehacie:—

Jany tak šapočuć
i tak narakajuć
na tych, što jšče rodnaj
Matuli nia znajuć;

Nia znajuć, ci mo' lepš
Jej znaci nia chočuć,
a nawiet čartoŭskaj
naśmieškaj rahočuć.

Idu ja na bielaruskuju niŭku ha
rotnu:

Jak chwali pa mory,
kałośsia pływajuć
i sumna hałoŭki
k ziamli pachilajuć;

Jak byccam sirotki
k mahile, tak hnucca,
a z ich na ziamielku
curkom ślozy ljucca.

A što-ž heta ljecca
z kałośsia, moj družka?
rasa mo', ci doždžyk
ciaruša tak duža?

O, nie, renehacie,
i zradnik niahodny,
što tak biazlitosna
pakryūdziū Kraj rodny:

Tak sumna i ślozna
hałosić i płača
Krywicka staronka —
Radzimaja naša;

A płača pa dzietkach,
što Jej adraklisia
biasstydna, haniebna
čužym pradalisia.

Idu ja na biełaruskaje potam źli-
taje pole:

Tut jhruša staraja
staić adzinoka,
tam chwojn'čak redki
widać niedaloka.

Ū piaskach dy kamieńniach
ziamielka sialanska,
a tam uradžajna —
—ziamla widać panska.

Za panskaj ziamloju
widać znoŭ imšary,
Krywickaj staroncy
biaz ich — nie da twary.

A tam až za horkaj,
dyk wieža wysoka
staić horda z kryžam,
až wun tam daloka.

Nad ūsim hetym polem
źbirajucca chmarki,
a ich padhaniaje
wieciaročak šparki.

I woś paciamnieła;
staŭ wiecier zławacca,
kusty — šapacieci,
a chwojki šaptacca,
Kamieñni maŭlaŭ-by
štoś choćuć kazaci,
kryčać, ci mo' płakać,
a mo' j praklinaci.

A chmarki, dyk ūsie tut
zusiul sabralisia
i sumna nad polem
ślaźmi ablilisia...

A wiedaješ, ciomny
i zły renehacie,
čamu pačala tak
pryroda zławacca?

Dyk słučaj Krywickaj
ziamielki prypieŭki,
pradaŭšy ty rod swoj
za misku sačeŭki:

Kamieñni, kustočki
usie narakajuć
na tych, što kachanaj
Matuli nia znajuć.

A chmarki, dyk płachuć
tak sumna i ślozna,
a časam na ziemi
piaruna šluć hrozna

Na tych, što Krywickaj
siamji adraklisia
biasstydna, haniebna
čužym pradalisia.

A ceła ziamielka,
dyk ūsio narakaje
i tak renehataŭ
k sabie paklikaje:

Maje dzietački,
darahieńkija,
čamu wy ū mianie
tak błaheńkija?

Ci-ž wam nie dała
siły mocnaje,
dušy ščyraje
nie falšywaje?

Na ūłoŋni maim
wy radzilisia,
swaju moładaść
prawiali sa mnoj,

A ciapier mianie
wy zabylisia
i pašli służyć
wy matcy čužoj.

I pakinuli
wiosku rodnuju,
dzie maleńkija
i ščaśliwyja

Žyli ūsie kališ,
zabaŭlalisia
j swajho rodnaha
nia čuralisia.

A ciapier wy ūsie
parabilisia
złymi, drennymi
renehatami.

Toj pāpom, ksiandzom
abo dochtaram,
ci druhim jakim
staū čynoūnikam
I ūžo rodnieŋkaj
swajej Matački
pierastaū lubić
i čurajecca.

A, moj Božaŋka,
moj ty mileŋki,
čamu-ž hetak ja
nieščašliwaja,
Što syny maje,
maje rodnyja,
tak haniebna mnie
adčuralisia?

Nawiet škodziać mnie
i śmiajucca ūšciaž;
ašwiaci Ty ich,
Boža mocny naš!

Syny rodnyja,
maje dzietački,
paškadujcie wy
swajej matački.

Nie rabcie Jej
stolki prykrašci
i wiarnieciesia
wy da chatački.

Ja daruju wam
za ūsio prošlaje,
za pastupki ūsie
wašy drennyja

I pryjemna was
pakachaju znoū,
bo-ž wy rodnyja —
—maje cūlasna kroū.

Idu ja na bielaruskija staradaŭnyja
mohilki:

A tut paŭpadali
mahily staryja
i sumna schililiš
kryży paŭhniłyja,

Jak byccam chacieli
palohku zrabici
pamioršym, nia mohšym
ŭ žyćci supačyci...

A chto-ž tut tak plača,
hałasna zawodzić
j wialikuju žalaść
na serca nawodzić?

Mo' maci tak plača
pa rodnym dziciaci,
mo' dziecki pa stracie
ich rodnaje maci?

O, nie, renehacie,
i zdradnik niahodny,
što tak biazlitosna
pakryŭdziŭ Kraj Rodny:

Tak plača i stohnie
Staronka Krywicka
pa dzietkach nia znaŭšych
Jaje, „bo mużyčka“.

I plača sirotka,
i ŭsciaż narakaje,
i žałasna prosić,
k sabie paklikaje:

Prydziecie usie, što
mianie adraklisia,
što inšym čužym wy
bahom addalisia.

Prydziecie, pakul jšče
nia budzie zapozna—
inakš, dyk nadojdzie
chwilina wam hrozna:

—sie wašyja dzietki
ad was adrukucca:
nia schočuć iz wami
prad inšymi hnucca.

Ja na bierazle cichaha Niomna:

Niaspynna, zadumna
raka Nioman ũjecca,
z niaũstrymanaj siłaj
až ũ mora niasiecca.

Minaje uzhorki,
kamieñni, kustočki
i našy imšary,
i našy lasočki.

Šmathodnija drewy
jaho ahladajuć
i na raźwitañnie
listkami kiwajuć.

Dzie-niedzie krywieńka
sasna adzinoka
staić, jak sirotka,
ad lesu daloka.

Jana štości cicha
da Niomna šapoča,
pažalicca byccam
jana jamu choča.

Tut wierby i wolchi,
da wodaũ achwočy,
na bierazie Niomna
hladziać jamu ũ wočy.

A jak wody Niomna
la wioski niasucca,
krywieńkija chatki
jamu nizka hnucca;

U jaho, jak u sadzie
raścwiuśšaja roža,
hladzić biełaruska
dziaučyna pryhoža.

Tut jon spatykaje
płakučy biarozy:
ściakajuć z ich ũ Nioman
„mużyckija ślozy...

Usio choča Niomnu
skazać pra niadolu,
pra naša niaščasćie,
pra našu niawolu.

I kaža Staronka:
bywaj! paważany,
moj miły, pryhoży,
moj Nioman kachany,
Idzi, nia spyniajsia,
pływi ũ kraj daloki,
skaży ũsim na świecie
ty, Nioman hłyboki,

Mianie što niaščasnaj
syny adraklisia,
biasstydna, haniebna
čużym pradalisia...

A Niomnu nia treba
kazać pra ũsie ździeki,
bo razam jon z nami
haruje ũsie wieki.

I jon nie biarecca
ni z kim raźwitacca,
bo choča zaũsiody
pry nas astawacca,

A tolki z piaščotaj
jon bierah całuje,
abniaŭ jaho mocna,
z im dniuje j načuje.

I tak jon biazkonca
ŭsie ślozy, ŭsio hora
niasie z Bielarusi
ŭ dalokaje mora.

Idu ja da Carkwy-Kaścioła.

Pryjšoŭ ja ŭ dom Boży,
kab Bohu malicca,
kab praŭdaŭ spradwiečnych
mahčy nawučycca.

A stul jak maha znoŭ
ŭciakaju da chaty,
bo tam ludziej wučać
braty — renehaty:

Krywickija dziecki,
sialanskija braćcia,
ich Matka małymi
trymała ŭ abniaćci;

Hrudźmi ich karmiła,
im kazki kazała,
u rodnieńkaj mowie
im pieśni pijała.

Pašla da nawuki
synka pasyłała;
astatnija hrošy
na heta dawała.

Niaraz nie dajeła,
nia spała, jak treba,
kab tolki jej syn mieŭ
dawoli tam chleba.

A hety synok staŭ
ksiandzom, abo popam
j adroksia ŭžo Matki,
nia choča być „chłopam“.

Adroksia jon Matki,
adroksia jej mowy
i hetym jon robić
dla Kraju akowy.

Kab jšče tolki sam jon,
a to namaŭlaje
druhich, adrakacca
ŭ carkwie nawučaje.

Kali da kazańnia
taki dabiarecca,
niaraz lud pabožny
ślažmi abaljecca.

A wiedaješ, bracie,
z čaho plač pachodzić
i chto na niawinnych
tak žalaść nawodzić?

Praz dušy pracoŭnych
sialan Biełarusaŭ
tak plača Staronka:
škoduje ich dušaŭ,

Jakija nia mohuć
na't Bohu malicca
ŭ swajej rodnaj mowie,
praŭ Božych wučycca.

I plača Staronka,
kianie renehataŭ,
jakija wychodziać
i z biednych na't chataŭ.

**Ja ŭ staradaŭnaj Biełaruskaj stalicy, na
ŭzwyššy Połackaha zamku:**

Kaliś woś tut zamak stajaŭ nad Dźwinoju
i horda hladzieŭ jon pa ŭsiej staranie,
i byŭ jon mahutny, nad ŭsiej staranoju
stajaŭ, staražyŭ jon ziamielki swaje.

I wolna hudzieŭ tady zwon na Safii,
sklikajučy wieča z usich wałaścioŭ,
i hołas słuchaŭ jaho hramadzianin:
prychodziŭ, kazaŭ i druhich słuchaŭ sloŭ.

Ciapier štości sumna tak zwon toj zawodzić
maŭlaŭ u mahiłu prawodzić kaho,
i duchi jakijaś tam jduć u pachodzie
i štości pytajuć adzin ũ adnaho.

A wiedaješ, zły i nia dobry moj bracie,
jaki tam pachod hetak sumna idzie?
Dyk słuchaj, niahodny i zły renehacie:
Krywickija prodki tak jduć ũ hramadzie.

Jany tak iduć hetym sumnym pachodam,
chawajučy sławu swaich prabaćkoŭ
i ũsio narakajuć na tych renehataŭ,
na złych i nia dobrych, choć rodnych, bratoŭ.

Iduć i pytajuć adzin u druhoha:
Jak douha jšče budzie Staronka ũ biadzie?
Dakul renehataŭ ũ Joj budzie tak mnoha,
kali-ž Joj tut ščaścia pramieńčyk ũzyjdzie?

A zwon na Safii tak sumna zawodzić
i hołas jaho jdzie pa ũsiej Staranie,
a hołas zwana taho z płaču pachodzić,
iz płaču Krywickaj Staronki ũsiaje.

Ja ũ Wilni na zamkawaj wieży:

Hara pada mnoju
zialesniu pakryta,
jak byccam wianočkam
kustami spawita.

Niżej, jak ũ talercy,
źmiaściłasia miesta,
jak zleplena cacka
jakaja iz ciesta.

Stajać tut biaz liku
carkwy dy kaścioły,
nad imi ũźniaślisia
piaščannyja hory.

I pnucca da nieba
kaścioły wiażami,
jakija tut choćuć
zraŭniacca z harami.

Staić adna wieża,
što pomnić jšče časy,
kali pramaŭlali
z jaje „kunigasy“.

Pry joj tam Katedra,
katoraje woćy
hladzieli jak „znić“ jšče
hareŭ ũ dzień i ũnoćy.

Dalej na pałudzień
widać Wostra Brama,
jakaja jość słaŭna
j starynna taksama.

Na Joj Maci Boża
pamieščańnie maje.
Tut na't inawierac
jdzie j šapku zdymaje.

Bliżej tolki troški
ŭ muroch Bazyljanskich
jość szkoła Krywicka
j šmat dzietak sialanskich,
Što wučacca ũsie tam
paznać swaju Matku
lubić i paprawić
swaju biednu chatku.

A hlaniěš na poŭnać:
Wialla — raka ũjecca,
jakaja praz Wilniu
ledź-ledź pradziarecca:

Wychodzić z paŋnočy,
minaje Antokal,
zbačyc adtul musić
i biehčy nawokał.

I to jšče na pomač
biare tut Wialejku
i z jeju stanowić
adnu ũžo siamiejku.

A wulicy hetki:
kanca ni pačatku,
amal ũsie — krywyja
j lažać ũ biezparadku.

Dzie-niedzie zawułak
abačyš tak wuzki,
što jość nia šyrejšy
maleńkaje jstužki.

I tak tut staju ja,
haru ahladaju,
niżej pad saboju
ũsiu Wilniu ja maju.

Až tut... što za dziwa?
Iz zamkawaj wieży
wychodzić žančyna
ũ cudoŭnaj adzieży.

Idzie, jšče słabaja,
jak hołub siwieńka,
adnak jość pryhoža,
choć wielmi stareńka;

Uzrok dabradušny,
z woč kapajuć ślozy,
a koski źwisajuć,
jak holle z biarozy;

Na sercy Pahonia,
ũ ruce ściah Krywicki,
pracoŭna dałonia
i woblik nam blizki.

I wyšla na horku,
na Wilniu ũzhlanuła
i tak niejaka ciazka
pry hetym ũzdychnuła.

Jak tolki abačyŭ
ja Paniu čaroŭnu
i woblik tak miły,
i postać cudoŭnu,

Dyk zaraz paznaŭ ja,
što widžu ũwiatuju
Matulu — ziamielku
maju darahuju,

Jakaja jak anieł
tajemna stajała
j sama da siabie tak
cichieńka kazała:

Kaliś Ja była tut
tak słaŭna, bahata;
maje dzieci byli
bajary, kniažata.

Ciapier, dyk jany ũsie
mianie adraklisia,
biasstydna, haniebna
čužym pradalisia.

I siańnia jšče ũ Wilni
prajšła ja ũsie chaty
i baču żywuć tut
adny renehaty:

Chadziła usiudy
pa ũsim hetym miešcie
nihdzie nie pačuła
pryjemnaje wiešci:

Syny maje rodny
mianie nie paznali,
paciechi nia daŭšy,
za dźwiery prahnali.

Usiudy chadziła
Ja, matka ich rodna—
nihdzie nie spatkała
tut čeść mianie hodna.
Zajšla ũ Wostru Bramu,
kab tam pamalicca,
kab Matačcy Božaj
mahčy pažalicca.

A tam nie mahła ja
paznać swajej chaty:
i tut wierchawodziac
adny renehaty.

I dumala ja ũžo,
što zhinu na wieki,
što budu ja mieć tut
adny tolki ździeki,

Adnak bliżej troški
ũ muroch Bazyljanskich
znajšla — swaich dzietak
pracoŭnych, sialanskich,

Jakija paznali
swaju Rodnu Matku
j prasili zahlanuć
ũ ich biednuju chatku.

A potym znajšla jšče
hurtki, kamitety
i na't tawarystwa
kultury j ašwiety.

Tady ja Matula
wiasiołaja stała,
što dobrańkich dzietak
jašče ja pryždała...

Ach, rodnyja dzietki,
ja was nie zabudu
i was wystaŭlaci
prad Boham ja budu,

Što wy tak niaščasnaj
Mianie nie zraklisia
i drennym namowam
wy nie paddalisia,
    Za heta chaj budzie
    wam sława j čeść hodna,
    Ja was nie zabudu,
    siamiejka wy rodna.

Ciapier ja nia zhinu,
strywaju ũsie muki:
Mianie ũžo paznali
kachanyja ũnuki.

    Rablusia mahutnaj
    i na't maładzieju
    i maju u sercy
    wialiku nadzieju:

Što znoŭ budu slaŭna,
bahata, pryhoža,
ćwiści budu wolna,
maŭlaŭ ũ sadzie roža.

    Tady maje dzietki⁷ —
    — syny — renehaty
    zachoćuć napeŭna
    wiarnucca da chaty,

Bo heta prykmieta
u ich ũžo takaja,
što jduć jany tam, dzie
ich trud nie čakaje.

    Ja, dobraja Matka,
    pryjmu ich da chaty:
    maje-ž jany dzietki,
    chacia j renehaty.

Biblioteka Narodowa
Warszawa

30001022159111

23 GRUD 1930

MSW